

[Olufson.]

Loven af 30. April 1933 godt 2½ Mill. Kr. Det er godt og vel 17 Mill. Kr. eller omtrent 18 Mill. Kr., som dette Budget er steget med paa Grund af disse forskellige Kriseforanstaltninger. Dertil kommer en Merudgift paa 4,8 Mill. Kr., der fremkommer derved, at en hel Række Foranstaltninger er blevet overført fra Kommunerne til Staten; Omsorgen for døvstumme, blinde, Epileptikere, aandssvage og sindssyge, der tidligere paahvilede Kommunerne, er nu overgaaet til Staten, og det bevirker, som sagt, en Merudgift for Staten paa ca. 4,8 Mill. Kr. Man er her gaaet den Vej, at man i en vanskelig Tid har søgt at lette Kommunerne for saa mange Byrder som muligt, idet man har lagt dem over paa Staten. Efter vor Mening er dette det rigtige, fordi Byrderne derved kommer til at hvile paa et bredere og mere solidt Grundlag, end naar de skal baseres paa Kommuneskatten. Den Vej, man her er gaaet, er den modsatte af den, Venstre gik i 1927—28, da man netop lettede Statsbyrderne og lagde dem over paa Kommunerne. Jeg minder om, at i den Periode blev Statens Byrder alene for Aldersrentens og Arbejdsløshedskassernes Vedkommende lettet med ca. 12 Mill. Kr., men hvis man undersøger Kommunernes Regnskaber for disse Aar, viser denne Lettelse sig som en forøget Udgift for Kommunerne. Man kan naturligvis gaa den Vej og derigennem lette Skattetrykket for Staten, men selvfølgelig vil Skattetrykket da blive saa meget stærkere for Kommunerne. Vi er gaaet den modsatte Vej i disse Aar og i ganske særlig Grad i Aar, og det vil selvsagt betyde, at Staten skal skaffe disse Penge. Efter vor Mening er det fornuftigt, er det godt, fordi Udgifterne, som sagt, kommer til at hvile paa en bredere Basis og bliver lagt paa en mere retfærdig Maade, end naar de skal hvile paa Kommuneskatten. Men de Partier, som har været med til at vedtage de paagældende Love, kan saa ikke senere gaa ud og angribe os andre for Udgifterne. Det er imidlertid det, som er sket, idet man har angrebet Regeringen stærkt for den finansielle Politik, den har ført. Underskuddet paa Tillægsbevillingslov og Finanslov tilsammen er, som jeg sagde i Begyndelsen af mit Foredrag, ca. 23½ Mill. Kr. Nu maa jeg sige, at selv om man har et saadant Underskud for et enkelt Aar, saa behøver det ikke i og for sig at virke afskrækkende. Og ganske særlig behøver det, at der er Underskud paa Finansloven, ikke i de unormale Tilstande, vi er inde i, at være Tegn paa noget forfærdeligt. Men

hvis Underskuddet bliver permanent, hvis det viser sig Aar efter Aar, skal man selvfølgelig være betænkelig derved. Jeg minder om, at det Finanslovsforslag, vi vedtog i Slutningen af Marts Maaned, fremviste et Underskud paa mellem 10 og 11 Millioner, og der kunde forudses Udgifter paa Tillægsbevillingslovsforslaget, som vilde føre dette Underskud op til mellem 14 og 15 Mill. Kr. Derfor er der Grund til at sige, at man skal være varsom med at fortsætte, og de Partier, som har været med til at skabe den mægtige Lovgivning, hvorigennem store Udgiftsposter er taget fra Kommunerne og lagt over paa Staten, maa være forpligtet til at være med til at skaffe Dækning for Udgifterne. Jeg mener, at som Stillingen er, kan man ikke med det finansielle Resultat, som de to Bevillingslove tilsammen fremviser, med nogen Grund gaa ud i Landet med den stærke Kritik, som ikke mindst Partiet Venstre har været fremme med over for Finanslov og Tillægsbevillingslovsforslag. Men paa den anden Side kan man heller ikke sige, at det hele er rosenrødt og godt. Der ligger Vanskeligheder ogsaa ude i Fremtiden, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den Tillægsbevillingslov, som kommer i Tilknytning til Finansloven for indeværende Finansaar, vil faa et noget andet Udseende end det Tillægsbevillingslovsforslag, vi behandler her i Dag. En stor Del af den forudsete Virkning af de forbedrede Tilstande er indregnet i Finanslovsforslaget, saadan at man kan sige, at Indtægtsmuligheden er i nogen Grad ført op til Dato, medens man kan være sikker paa, at en stor Del Udgifter, som man i Øjeblikket ikke kan forudse, vil komme. Det vil ogsaa i det kommende Finansaar være nødvendigt at skaffe Midler til Imødegaaelse af Arbejdsløsheden, som hænger endnu. Det vil sikkert ogsaa være nødvendigt at skaffe Støtte til en stor Del af de betrængte Kommuner. Det vil muligvis tillige blive nødvendigt at skaffe Midler til direkte Støtte til Erhvervene. Man maa være forberedt paa, at der vil komme Krav i saa Henseende ude omkring fra. Derfor maa Rigsdagen være klar over, at hvis man skal være i Stand til at imødekomme disse Krav, maa man skaffe de nødvendige Indtægtslove, og hvis man ikke gør det, kan man i alt Fald ikke gaa ud og bebrejde Regeringen et daarligt finansielt Resultat. Jeg anbefaler Tillægsbevillingslovsforslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Hans Nielsen: Den Forhandling, som vi her paabegynder, kalder man populært med et noget pralende Navn for General-